

Lacul fără fund

Măciucă Teodor-Ștefan

Lacul fără fund este situat pe Dealul Căpățânilor dincolo de culme, spre vest. Acum este doar o groapă plină cu sălcii și papură dar cu ani în urmă era plină cu apă, probabil de la un izvor care și-a schimbat drumul inițial. Prin anii 1970 -1980 avea destul de multă apă, o suprafață de aproximativ 400 de metri pătrați, și un număr impresionant de broaște țestoase, negre și de mărimea unei copite de cal. Copiii veneau deseori să le admire și să le urmărească, mai ales că pe atunci nu aveai prea des ocazia să vezi lucruri deosebite iar un lac fără fund le oferea ocazia de a născoci tot felul de povești.

Într-una din zile, pe când ascultam întâmplări destul de spectaculoase din viața bunicului, l-am întrebat ce știe despre acest lac și de ce se numește așa. A zâmbit pe sub mustața căruntă și mi-a spus că e o poveste mai veche pe care o auzise de la bunicul lui și despre care mi-a spus că este în mare parte adevărată. În acea vreme erau puțini oameni, împrăștiați pe toate dealurile, fiecare cu gospodăria lui, unii mai înstăriți, alții mai săracuți, dar toți oameni cinstiți și harnici. Pe dealul Căpățânilor, care pe atunci era împădurit, s-a stabilit un venetic venit de pe meleaguri îndepărtate, căruia îi spuneau „mârzac” (probabil că îl chema Mârza!) și care avea un fecior ceacâr și burduhănos. În câțiva ani și-a întocmit o gospodărie frumoasă spre mirarea vecinului din vale care aprecia spiritul gospodăresc al acestuia. Încet-încet, din vorbă în vorbă, la un pahar de țuică, au decis să se încuscrească, vecinul din vale având o fată nespus de frumoasă. Așa era pe vremea aceea, chiar și căsătoria copiilor era după cum planificau părinții.

Cu toate rugămințile fetei, căreia nu-i plăcea deloc băiatul, părinții au continuat să pregătească toate cele necesare pentru nuntă. Atunci fata le-a spus părinților că preferă să se arunce în lacul de la marginea pădurii decât să se mărite cu urâtul dar aceștia n-au luat în seamă vorbele fetei. Într-adevăr în ziua nunții fata era de negăsit și toată lumea a crezut că a făcut acel gest necugetat. Au răscolit tot lacul cu prăjini dar n-au găsit nimic, ba se spunea că nici măcar nu i-au dat de fund și de atunci i-a rămas așa numele.

Nu se știe cât adevăr este și câtă poveste dar se pare că tot atunci a dispărut și un flăcău despre care se știa că era iubitul fetei, ceea ce ne face să credem că și-au făcut un rost prin alte locuri.

Bătrânii mai spuneau că în zilele călduroase, înainte de răsăritul soarelui, din lac ies niște zâne cu corpul transparent care dansează până când se ridică soarele la o suliță de deal. Dacă ele vedeau primele o ființă omenească, o transformau în stană de piatră iar dacă vreuna dintre ele era văzută de un pământean atunci pe loc se transforma-n femeie.

Auzind acestea, bunicul (care pe atunci avea vreo șaisprezece ani) și-a luat pușca și s-a dus în câteva dimineți să urmărească zânele, stând ascuns după copaci. Ori zânele l-au simțit și nu au mai ieșit ori a fost doar o poveste pentru că bunicul nu a văzut nimic decât aburul de deasupra apei care se ridica o dată cu căldura soarelui.